emanuel pope

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie
2016

emanuel pope

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie

2016

suntem cameleoni

emanuel pope

suntem
cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie

"Suntem cameleoni. Devenim cameleoni."

José Antonio Burciaga

plachetă de versuri

dedicată momentului

 # colectiv

mântuiește-ne Doamne

de mizeria memoriei noastre!

Mulţumiri doamnei Mariei Sava
fără a cărei forță aceste poeme n-ar fi existat!

Acvila timpului Tău o cer!

copilului meu

dă-mi, Doamne, acvila timpului Tău

secunda dintâi ţi-o cer

cu ea să-mi pot spăla ochii

şi auzul

de minciunile lumii

să pot şlefui

suprafaţa tuturor lucrurilor

care m-au lovit

sau iubit şi urât

până când totul va deveni

din nou

cuib curat din marmură albă

pentru pasărea Ta.

aprins pe marginea scrumierei

Ninei

mă uitase de toată sila şi mila

aprins pe marginea scrumierei

mirosind a pământ reavăn

şi a moaşte de sfinţi

nu era zi în care să nu-i strig cât mă ţinea pieptul şi gura:

"boşorog senil, nu-ţi mai bate joc!

fumează-mă

ori stinge-mă odată cu pompieristica ta cântare de îngeri "

se prefăcea că n-aude

eu eram sigur de vocea mea

el nu zicea nici mâr

deşi locuiam în aceeaşi odaie.

chiar şi cei mai încăpăţânaţi dintre noi

înţelegeau cum vine treaba asta

cu figurile de stil

şi cu reinventarea în cuşcă a frumuseţii lumii;

ardeam neauziţi toţi,

batjocoriţi, minţiţi, în chinuri,

neştiutori până la demenţă

emoţiile ne părăseau şi ele

ca un abur se ridicau din carnea noastră

având *aerul* jignit al unor poeme ucise.

Bătrânul mayaș de culoarea mării închise

Simonei

*motto: **"Le-le Yaman!***

iubirea mea,

soarele a atins muntele Ararat"

(cântec popular armean)

de câte ori visez
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori suspin
acelaşi sentiment
ţara mea - salamandră de lut-
ochii tăi de jad
peşte captiv al tăcerii
prin rănile tale trec înot
seceta trupului tău
ucide orice foc.

de câte ori trăiesc
de atâtea ori blestem
de câte ori blestem
de atâtea ori te pierd
acelaşi sentiment
insula mea de comori şi vânt
salamandră de lut
ochii tăi de jad
pieptul ofilit
zorii arşi de vin.

de câte ori mă-mbrac
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori tu taci
doar hainele-şi vorbesc
salamandră de lut
ochii tăi de jad
zâmbetul tău
culoarea mării închise

...

bătrâne mayaş,
paznic neînfricat
al iubirii şi inimii mele,
spune-mi:
de câte ori se moare
şi de câte ori
se-ngroapă un om lipsit de ţară?

Bătrânul mayaș nu scotea niciun cuvânt. Ședea îngândurat pe-o piatră cu moartea dezgolindu-l bucată cu bucată, fâșie cu fâșie, vertebră cu vertebră. Îmi asculta doar pașii cum se duc și revin, atent. Extrem de atent. Sub tălpile-i goale, înnebunite de lumină, prin nisip, călătoreau ca mercurul, banchize rubinii de sânge. Aici îi era mâna, aici îi era și jungherul. Și inima: a lui și a mea... cine să spună care va ceda prima?!

Coridă cu lună

Mariei

motto: **"cine pe cine minte?''**

(zicere personală)

să iau taurul de coarne mi-am spus hotărât
azi există atâtea motive,
lună plină
lumina pare şi ea un pic mai decisă
'' altfel la ce bun poetul în vreme de secetă?!'' (1.)
şi de ce numai ei
când ar trebui lăsaţi mai degrabă
în câmp deschis
ori rezemaţi de ziduri de piatră
să cânte mereu numai şi numai femeia
aşa că am pus mâna pe lună
şi am coborât-o la mine-n ogradă
la început mă privea ironică, strălucitoare,
din jumătatea ei blondă, dar i-am arătat eu ei
''cum se leagă ciobanii,
şi se pradă cârlanii'' (2.*)*
îmi doream nespus să o chinui
ca pe hoţii de cai să o chinui
cumplit
pentru toate insomniile mele
pentru toate verbele mele nereuşite
să-i pot privi în ochi natura învinsă
-dacă avea vreuna temătoare-
parşiva se făcuse mică, mică
din ce în ce mai mică
de puteam s-o dau de-a dura prin curte.
-asta am şi făcut-
din jumătatea ei nevăzută

se auzi muget ca de valuri izbindu-se-n piatră
şi bănuiesc
toată era numai şi numai un cocktail pe dinăuntru
iar eu aveam o sete haiducească de sânge
de-o săptămână numai apă
numai apă băusem
chestia asta o simţea şi el acolo, sunt sigur,
bâltâcâind turbat de furie
înecându-se în propria-i lume
şi ca să fiu cinstit
nu numai pământul
dar şi genunchii îmi tremurau un pic
însă ce mai contează
când vrei cu adevărat să prinzi taurul de coarne,
i-am strigat:
''Bestie de carne
ascunsă în trupul de umbră al lunii mele,
arată-te!''
bravam, evident,
înapoi oricum nu puteam da
întunericul se lăţise la piciorele mele ca o blană
şi eu rostogoleam trupul ei de lună
peste ierburi si case, peste coline şi sat
luna mea ca ţara mea,
cred că deja măturasem de cinci ori peisajul
când ea a pocnit ca un pepene
şi din inima ei peste piept mi s-a revărsat cu putere
o mare verde de umbre şi lacrimi
asta m-a dezechilibrat
şi-n cădere m-am lovit drept în inimă
când mi-am revenit lângă mine horcăia un copil
culoarea feţei schimbându-i-se repede.
....
''Şi la urma urmei la ce bun poeţii ?!''
am mai apucat să îngân înainte de-a leşina din nou,
-copilul semăna leit la chip cu mine-
Of, luna mea ca ţara mea!

1. Scrisoare domnului Holderlin, autor Octavian Paler

2. Salga (baladă populară culeasă de Vasile Alecsandri)

Mi-a murit munca

lui Bonifacio Caraluna

azi mi-a murit stăpâna

nimic nu anunţa dispariţia ei

s-a trezit cu acelaşi chef de viaţă

cum obişnuia în fiecare dimineaţă

nimic nou până aici...

şi-a pregătit cafeaua ei neagră, înfiorător de neagră

pentru ea înviorătoare, pentru mine dezgustătoare,

de câte ori îi simţeam aroma

mi-aş fi vărsat şi maţele din mine

însă nu-i arătam, aşteptam cuminte la picioarele ei semnalul

pîinea de zi cu zi eliberatoare

din când în când îi dădeam de-nţeles că sunt viu

doar cât să ştie că mă pot umili cu entuziasm în viaţă.

banii-mi erau calculaţi la săptămână

şi ritualul ăsta ar fi ucis pe oricine

fuma întotdeauna numai ţigări fine

pe mine mă privea ironic

pe fereastră privea melancolic

peisajul era acolo, întreg, dispus, gata de tot efortul,

nimic care să-i dea de bănuit, niciun semn

sau poate era,

dar creierul ei rula deja în altă parte

gândindu-mi plenar ziua de trudă,

cât va cheltui şi cât va agonisi cu mine

pieptu' -i tresălta de bucurie

cu fiecare idee strălucită care-i venea

fumul, şi el, ce să facă?!

desena în jurul ei, reverenţios, doar cercuri olimpice

ca o inimă slabă

auzeam scrumul zbătându-se în cavitatea scrumierei

şi nu vă mai spun ce reverberaţie producea

tot acest consum în mine

ştiam că până la *impact* mai aveam exact 3 minute

încercam să le folosesc cât mai bine

visând stânjenei şi un parfum delicat de femeie.

deodată

Doamna a început neobişnuit să se agite

nu-nţelegeam ce-mi spune, scotea sunete noi

(viaţa mereu şi-a găsit primul novice în mine)

am ridicat privirea,

ţigara miraculos îi dispăruse pe undeva

bătrâna horcăia.

nu ştiam dacă era nimerit să latru sau nu

căuta *un sprijin în masă*

înregistram totul fără niciun sentiment

la fel şi ceasul din bucătarie: 6:28 a.m

lucrurile se-ncăpăţânau a avea greutate chiar şi aşa

mai ales pentru ea

după un timp s-a prăbuşit la podea

puţin a lipsit să nu mă lovească

m-am ferit

6: 29 de minute

acolo am mai privit-o

pentru ultima oară cred

timp de câteva secunde

(ceasul nu avea secundar)

după care ţeasta i s-a desprins de trup

şi din motive misterioase

s-a rostogolit spre mijlocul încăperii

cu zgomotul unei anvelope uzate

ceasul 6 şi 31 de minute

timpul era singurul de faţă

care nu se pierduse cu firea

asta-mi insufla curaj

6 şi 45 de minute

nu cât să-mi pot schimba poziţia

stăteam înţepenit şi încercam să-nţeleg

7 si jumătate sau opt fără un sfert

eram liber

11 şi 55 de minute

să mor flămând

trecut de ora două din noapte

în libertate.

jurnal de motociclist al cerului

- prin ţara soarelui ce arde și a poporului ce minte (I)

unui sat dobrogean
cu nume de căprioară

motto: ***"Flash Gordon approaching!"***

Hei, iată-mă, din nou, gata de drum
gata de o nouă cădere
de o nouă revoluţie ca de o îmbătrânire rapidă
în neamul şi ţara mea jucând neîncetat şotronul sau leapşa.
Tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa iarăşi spatele ca un miriapod puternic
şi de forţa atâtor iubiri arse
hainele-mi vor mirosi a kerosen şi eu voi simţi că iau foc
:de la viaţă până la moarte
doar o nanosecundă ne desparte
şi-n mijlocul limbii ce o vorbesc peltic
vom tura amândoi motorul la maxim
cum bine obişnuiam odată:
fără frică sau milă dar şi fără de minte
zburând ca zeii acasă
ori ca doi navigatori interstelari
înnebuniţi fiecare după diorama celuilalt
muşcând şi făcând dragoste unul din altu' cu sălbăticie
printre stânci ascunse de curcubeie
și printre roiuri aprige de meteoriți.
: zvârrrr -bum-bumm

sau poate numai bumm!
Pe drum vor fi din nou poveşti de iubire crudă
răsărindu-ne în faţă ca iepurii
ori ca stâlpii de telegraf cu firele smulse
tu -panaceu suferinţelor şi dorinţelor unui popor de moluşte-
te vei vinde tuturor, fără deosebire, la bucată
eu voi fredona un...un fel de blues
vechi de când e lumea
despre înţelegere şi uitare
şi cu el voiniceşte
îmi voi şlefui speranţa până la lacrimă
-va suna fals
dar cui îi pasă în concertul păsărilor migratoare?!
motocicleta, şi ea, ce să facă?!
va dudui ca o locomotivă de bronz pe marginea unui basm albit de spaime*
sub o cupolă de gheaţă
la fel şi toate plaiurile tinereţii mele fără bătrâneţe
din foi de Havană cubaneză şi esenţă de rom de Jamaica
soarele ne va sfida al naibii de sus, roşu,
extrem de roşu
cum doar el ştie s-o facă
printre hultanii norocoşi de pe cerul melancolic de albastru
arză-i ogorul!

"Frumoasă ţară ai, băiete!" îmi vei spune atunci
prinzându-mi spatele şi mai cu tărie ca într-un cleşte de pară
şi cuvintele-ţi vor pleca cu ultimele adieri ale serii
şi cu soarele către miazănoapte
nimeni nu le va mai auzi, numai eu şi numai pe jumătate
restul va curge silnic ca pleava pe Dunăre şi de acolo mai departe
până-n veninul cobrei din Munţii Stâncoşi
oricum vom fi o pereche reuşită
eu tânăr, tu de o eternitate agăţată de şaua oricui
şi de spatele meu pe motocicletă
cine călătoreşte
călătoreşte numai şi numai cu moartea în contrapartidă
ca printr-o ţară ce arde de la începuturile ei poporul
sau invers

iar unde nu vom fi ajuns încă
oamenii vor inventa poveşti despre noi:
'' *spun unii că ar fi trecut şi pe aici''*
ori ''a fost unul care ar fi văzut-o, dar şi acesta a dispărut demult''
însă pe el, pe Motociclist, nu l-a văzut nimeni vreodată
deşi din cer mai răzbate
în nopţi de furtună
coborând peste sate
sunet surd de motor.

...şi din nou vor fi numai şi numai poveşti cu iz de kerosen
şi din nou tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa spatele ca un miriapod puternic cu o mie de braţe
amândoi vom arăta ca-n poze interesanţi şi senzuali pe aceeaşi motocicletă
ca Yin şi Yang zburând
şi muşcându-se în oglindă
printre roiuri aprige de meteoriţi
neştiind deloc ce ne aşteaptă....
acolo...
în inima ta cititorule: ţara mea, poporul meu!

** din poemul'' Hanibal'' de Eugen Jebeleanu*

Cocktail colectiv

respect # colectiv!

se ia un mojar cât inima ta de mare

se răstoarnă în el toţi anii de şcoală,

de muncă

şi cam tot ce ai învăţat de la viaţă

se amestecă bine apoi totul până la disperare

... până se face pastă

după care se adaugă un gram de pulbere fină

din toate replicile dragi de prin filme,

câteva refrene, bip-uri ...poate să fie şi un cântec întreg,

primul sărut de asemeni

jurămintele de care-ţi mai aduci aminte,

mersul împreună cu prietenii la bar,

prima ta băutură şi aura aerului de acolo

se taie-n în bucăţi cât mai mici

alături de fotografia bunicului căzut în război

-te rog, nu-i spune asta mamei!-,

din zgomotul tăcut al coridoarelor morţii din puşcăriile comuniste

poţi culege tăcerea (*adăugă şi imaginea lui Arsenie Boca dacă-ţi face bine*)

toacă mărunt înăuntru câteva titluri din "*Scânteia*"-oricare număr-

câteva versuri d-ale lui Ciurunga

şi o bandă de magnetofon cu ordinele de foc de la Timişoara,

plânsul mamelor îngropându-şi copiii în decembrie'89

urletul pieţei *la kilometrul zero,*

nu uita IMEDIAT DEASUPRA

să torni în formă lichidă

rânjetul lui Iliescu şi toată politica de mai apoi,

toată batjocura ***LOR*** precum şi câţiva dolari sau euro dacă ai prin casă,

(nu în sume mari) primiţi de la părinţi prin *western union*

stai liniştit infracţiunea ta va fi mică.

adaugă fără să tulburi conţinutul, cu grijă, şi ceva culoare albastră

nu din steag şi nici din cerul zilei de-afară -ştiu albastrul de Voroneţ este inimitabil-

ia şi o bucată din rochia femeii bătută la mineriadă (acum în vârstă de 64 de ani)

eşecul tău în prima zi de şcoală va fi astfel şi mai puţin comestibil

din candelele Lunii adună mirosul de carne ucisă, arsă,

zilele tale toate ...strânse cu uşa până la pragul sinuciderii colective

amestecă **ÎN FINAL totul** repede,

până dai de **CULOARE,**

apoi cu o pensulă printre lacrimi

scrie pe faţa unui ambalaj găsit la tomberonul din spatele blocului

atât:

colectiv

după care ieşi în stradă şi strigă cât poţi de tare

către toţi cei ce se ascund prin case şi pe sub id-uri false pe facebook:

FUCK YOU ALL!

Colosul

uriașului meu MR55

voi nu v-aţi petrecut cu mine nopţile pe aceste înălţimi

şi din spinarea acestui uriaş de fier

n-aţi privit, cu mândria celui ce n-are ce pierde, spre bolta de stele

n-aţi dormit în braţele lui protejaţi de întuneric

şi nu v-aţi trezit la kilometri distanţă de casă

cu spaima unei zile noi

tensiunea din osatura lui voi n-aţi simţit-o

şi n-aţi văzut nici aburul ridicându-se în zori din carnea sa

fără effort, cu aripi de înger

voi nu i-aţi auzit scrâşnetul măselelor de oţel în soarele verii de august

şi nu i-aţi admirat modul de-a purta fără un cuvânt, maiestuos, oraşul

ca într-o palmă de sfântpeste mări de ceaţă

nu v-aţi lipit obrazul umezit de lacrimi de fruntea sa

şi n-aţi ascultat ecoul ce-l adăposteşte pântecul său de ani buni

ca pe o ispită privind însingurarea serii.

nu v-aţi întrebat de unde şi până unde i se poate întinde aşteptarea

nici viaţa

şi nici dacă din umerii lui

poezia ar putea zbura pentru totdeauna, cel mai bine

voi n-aţi ascultat zbuciumul râului de lumină curgând prin inima sa

de aceea, nu vă aparţine acest poem!

el va rămâne poemul unei singure iubiri cu tot ce a cuprins ori nu

poezia din el

-iubirea şi prietenia dintre un pui de om şi uriaşul său de fier-

poezia aceasta, viaţa mea ca un zmeu de hârtie

călătorind printre toate lucrurile pierdute

...abia de te zăreşti de aici şi mai c-aş râde de tine

-ca un *nu-dai- doi- bani- pe- el* ce sunt-

dacă n-aş privi cu inima strânsă de milă şi frică

la făptura prietenului meu, aşezată ferm, drept pe picioarele sale

ca un uriaş pod răsucit peste moarte

poem ...de condiţie "sumară"

"***Eu sunt un poem în chiloţi!***"

faptul că tu nu mă vezi în timp ce mă citeşti

sau dimpotrivă...mă judeci cu prea multă "*simţire*"

spune mai mult despre tine decât despre mine

sau despre cel ce m-a scris

vorbeşte mai mult despre **istoria neamului tău sărăcit**, dacă vrei,

dar aproape nimic despre mine

eu însă continui să mă confesez ţie,

pentru că deşi te ştiu orb şi ucigaş de fandosit privitor la modă

eu te caut chiar şi aşa

în felul meu indecent,

dorind să te regăsesc şi

să te îmbrăţişez ca pe un frate

alături în singurătate

să putem sta cuminte de vorbă

fără să uităm unul de celălalt,

şi fără să ne îngrijorăm de sănătatea mintală a fiecăruia dintre noi

...cel puţin deocamdată :)

doar aşa...

ca şi cum ne-am **ASCULTA** unul pe altul

vorbind peste un gard proaspăt vopsit

pe o uliţă strâmtă,

privind cerul albastru

şi înţelegând **CLAR**

de ce eu îti vorbesc în *chiloţi*

de ce tu mă asculţi mereu în *costumul* tău pregătit de înmormântare

în timp ce pe **AMÂNDOI,**

ne adulmecă o armată voioasă de costume *Armani,*

ca pe o pradă uşoară

leoparzi unul şi unul

şi ei vorbind peste acelaşi gard proaspăt vopsit

şi ei privind acelaşi cer albastru al patriei

îmbrăcată sumar

ca şi poemul de faţă.

Alzheimerul inimii

Poate ar trebui
mai întâi să ne naştem
numai pe jumătate
sub o pojghiţă fină de gheaţă
febrili şi ascunşi
la un milimetru distanţă de viaţă
acolo să ne privim
câteva sute bune de ani
fiecare
faţă în faţă
înainte de-a creşte copii
înainte de-a iubi şi înălţa piramide
înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme în faşă

...ar trebui.

sau poate toate astea deja,
se şi-ntâmplă:
mai înainte de-a ne naşte întregi
mai înainte de-a ne creşte unii pe alţii copii
mai înainte de-a ne iubi şi înălţa
mai înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme deplin,
veşnici în Viaţă

...și eu aparţin acestei lumi:

motto: *ce o fi însemnând **"a bate apa în piuă"**?!*
(zicere personală)

DA,
n-am ars de viu
și sângelui meu nu i-am dat năvală
spre pieptul tău, Poezie,
venele mele n-au purtat spre laguna ta
tot ce inima mi-a suportat
și nu m-am lăsat ucis pentru tine.

Numai noaptea, uneori, izgonit din iatacul iubirilor tinere
am revenit ca la o femeie bătrână
și te-am hrănit cu firimituri
...ca pe păsări.

Altfel mereu mi-am luat mult timp liber faţă de tine.

Dar și eu aparţin acestei lumi
acestei confrerii de înfumuraţi,
de gigolo parnasieni, depresivi...
deși
n-am plâns la căderea părinţilor tăi
n-am acoperit câmpiile tale de secetă
cu trupul meu de ceaţă
pe obrazul lunii n-am lăsat urme de obuz
și n-am adăpostit cu mâinile mele china împotriva mongolilor.

Însă de azi sunt năruit, mi s-a umplut paharul
şi acum din ce în ce mai des la buza lui adăst
nu mai am mult-
curând voi fi şi eu *''legat"*...la un sistem de verbe
mini-hidrocentrală preluând propriul venin şi pizmă
dintr-un pahar de vorbe,
lumină dând
doar cât să-i ajungă de-o respiraţie.

La Belle Époque s-a sfârșit!

Eu rămân aici, pe terasă, lângă curvele mele
de partea neagră și ostracizată a baricadei,
să mă bată viforul iernilor de sărăcie
și ploile acide ale oraşului
printre munţi de pet-uri
şi animale bolnave
să pot respira încă aerul din decolteul acestor frivole,
bâtrâne domnișoare, ucigător de nociv
amintind de parfumul unor vremuri apuse
și de orgasmul unui om liber.
'' La Belle Époque s-a sfârșit! ''
-prietenii ştiu ce zic-
voi, însă, plecând dintr-o lume perfectă
în care le-aţi rezolvat al dracului de bine pe toate
mergeți, aşadar, de vă aşezaţi sănătoşi...dincolo de morminte,
pe porţile raiului nu poţi intra, desigur, decât cu un maxim de alveole curate
şi cu o formulă dentară completă.
''Bon Voyage!''
eu rămân de cealaltă parte, mirosind urât
asemenea vremurilor pe care le privesc şi mă privesc
întotdeauna oripilat de sănătatea bolnavă a oamenilor
într-o lume dementă
Voi, însă, mergeţi sănătoşi
și vă aşezaţi înăuntru
dincolo de morminte
...la masă.

Estate agency

bujorului sălbatic de Plenița

o doamnă ceva mai în vârstă m-a rugat să-i prezint noua proprietate
şi-n după-amiaza aceea de iunie, din timiditate, probabil,
eu arătam mai tânăr decât eram în realitate, casa şi ea
înfăşurată cochet cum era în kimono-ul ei de Pyracantha
şi nu departe de zidul din piatră al unei mânăstiri seculare
părea desprinsă din pelicula unui film din anii '50 nemasterizat încă
ori din povestirile cărţilor decupate ale fraţiilor Grimm
treceam amândoi cu paşi mici dintr-o odaie în alta
păşind prin broderia pereţilor de mucava
ca două generaţii tăcute după un război mondial
şi-o briză a unei neştiute insule pierdute ne-nsoţea pretutindeni
asta se simţea mai cu seamă-n galerii,
acolo draperiile fremătau uşor
din când în când doamna se oprea
şi-mi atrăgea atenţia asupra vreunui obiect
pe care îl cunoscuse cândva
sau de care nu se despărţise emoţional încă
eu ridicam din umeri jenat
şi de fiecare dată primeam în schimb un surâs
doamna arăta o deosebită înţelegere a vieţii
şi aşa mergeam mai departe
în urma noastră se-auzea un sfârâit ca de celule primare arse
culorile se estompau
cu suflete calde ardeam cadru după cadru
-n-avusese loc nici în secolul ăsta a doua sosire a Lui-
şi ca din rana unui butuc de vie din fotografii şi tablouri
curgea acum o pastă albă, lăptoasă:
toată hrana timpului viitor.

Când am ajuns în grădină seara-şi vărsase deja printre nori vitriolul,
şi amândoi eram mai bătrâni cu o viaţă, doamna-n baston îmi admira trandafirii
şoptea numele lor ca pe o mantră în taină:
''Ana-bell, Ani-ta, Lo-li-ta, Eli-sa-beth, Co-chet''
niciodată nu văzusem florile acelea mai frumoase,
şi înţelegeam că odată petalele lor crescuseră din hrana mâinilor ei
nu îndrăzneam să spun un cuvânt...
numai şoapta serii visa între noi
aşa am mers până la capătul din umbră al aleii
sau poate aleea alerga sub noi vrăjită
acolo îmi îngăduisem puţină libertate
şi printre ferigi bogate plantasem
cea mai iubită dintre flori
de aceea am şi rostit
cu un glas ce dorea să o imite:
„Pe –o – ny''
doamna m-a privit uimită
n-a priceput de la-nceput
apoi privind spre floarea-mbujorată a înţeles
şi printr-un gest de o nebănuită mânie
a retezat-o folosind bastonul.
„vremea bujorilor a trecut, cavalere!'' mi-a spus răstită
şi s-a-ntors cu faţa flămând de bătrână
spre casa ce ardea lângă zidul mânăstirii de piatră
cochet înfăşurată cum era în kimono-ul ei de Pyracantha.

Stare de plumb

ISIS, să ţi se facă mâna şi inima de nisip
şi sub valurile sale deşertul să-ţi înghită mizeria!

pe aici plouă de ani buni
numai cu plumb
tone de plumb se revarsă
sfinţii golesc în cer zeţăria
Domnu' priveşte şi tace
curge-n şuvoi peste bord
nemurirea
aripi de apă-n coşciuge de plumb
toţi cedri se-nclină
lucind prin frunziş se ivesc noi halebarde
hipnotic femeia arabă dă ţâţă soldaţilor orbi.

cântându-i morţii din "Grădina Paradisului"

memoriei lui B.B. King

** "And death shall have no dominion"*

*(*Dylan Thomas)

”şi moartea nu va stăpâni nimic”*,
va veni în urma mea şi va trăi ce am trăit şi eu
înjurându-şi nopţile: cumplită dezolare
orele ei de gumă - propria-i linişte
propriul ei ţipăt
infernala minciună
bulevardele goale
copacii refuzând să-i vorbească
oraşele îngenunchiate
şi oamenii.

va veni moartea şi va trăi cum am trăit şi eu
ascunzându-şi zilele sub cerul de smoală
al singurătăţii
cunoscând aceeaşi iubire
aceeaşi prietenie
-numai păsări de ceaţă

va veni moartea şi va deveni alcoolică
şi ca orice animal bolnav de casă
pentru o bucată de pită
va trebui să ucidă:
om viu.

va veni moartea în urma mea
.... şi va culege ceaţă.

Cum se scriu 40 de poeme pe pâine

Se scrie un singur poem şi se acoperă cu pâinea din ziua respectivă
A doua zi se citeşte poemul cu voce tare, se mănâncă întreaga bucată de pâine

-până şi firimiturile-

şi se mulţumeşte Domnului
după care se mai scrie unul şi se acoperă cu pâinea mâncată
A treia zi se citeşte cu voce tare poemul din ziua precedentă, se roade doar un mic colţ din bucata de pâine care-l acoperă şi se mulţumeşte din nou Domnului, iar restul de pâine se aşează cu grijă peste poemul scris în ziua a treia
după care se continuă aşa până trec 40 de zile

Apoi se înalţă ochii şi se moare.

Atât Domnul cât şi Diavolul vor înţelege mesajul tău!

nopţile şi zilele de mai ale pământului

memoriei Nadejdei Mandelştam

Seara bună, Nadejda, seara bună ecou

inima ta vie

în mormântul de ceară

tot mai aşteaptă veşti de la noi?

e aici un domn ca o stare amară, Cristoforovici îşi spune...

se interesează de tine

destul de afabil

ţi-a adus un cadou

o statuetă din lemn, artă orientală

drăguţ ca un kitsch

zice: "asta în amintirea vremurilor de odinioară"

un Budha mic, necioplit,

interesat de domeniul artei şi el

dar mai mult culinare.

mi-am amintit ce mi-ai spus:

'' *la urma urmei poeţii sunt şi ei oameni*", cameleoni

cât despre restu'ce să mai vorbim...

mă-ntreabă cum îţi mai e cu răceala,

cum suporţi frigul pe-acolo,

dar depărtarea?...

altfel pare întru totul un om de *bonton*,

în timp ce vorbeşte

soarbe elegant din cafea, fără zgomot

îşi revarsă o jumătate de faţă peste furoul iubitei

şi peste canapeaua mea ...cu două braţe

cumpărată în rate

asta nu-l incomodează deloc,

nici nu m-aş fi aşteptat,

tocmai el care are ...atâtea de-o calitate perversă,

cu unul din ele a îmbrăcat de dimineaţă strada şi casa-n ziare

despre un altul

se spune că ar lucra încă tainic prin *fabrici şi uzine*

ori prin baruri

şi alte locuri deochiate

sau prin nu ştiu ce încăperi conspirative

prizează tot ce-i cade în mână,

până şi praful de pe tobă din gândirea urbană;

Până aici nimic nou pentru tine, Nadejda,

trăim toţi ca-nainte,

alături ca-n upanişade

cu zeităţi cu o mie de braţe.

El îmi spune să-ţi vorbesc de onoare şi de frică,

eu, însă, vreau să-ţi vorbesc de iubire,

să te-ntreb cine a mai fost pe la tine,

ce poeţi ţi-au mai scris,

cine ţi-a dăruit o floare,

ce fotografii ai primit de la viaţă

ori vreun ou ori vreo jumătate albă de pâine,

sau

şi pe-acolo se practică,

legea străveche a somnului greu de zgură,

legea sfântă a indiferenţei de-o tonă?

Iată-mi face semne din mână, în tăcere,

să nu-i recunoşti vocea

îmi spune s-o ţin tot aşa...

bla, bla-bla şi aşa mai departe

...până ajung *ei* la tine,

să-ţi citească puţin printre gânduri,

să arunce o privire prin groapă, după corpuri delicte

printre frunzele tale mucegăite de ceai.

Eu îi explic că-i târziu şi că eşti obosită

şi că-n ''dacea'' ta nu e loc de prea multe manevre

nici nu vrea să audă,

insistă,

răsuflă greoi, gesticulează

ţigara-i uitată cu filtru

deja a ajuns la vatelină în plapuma albastră a mamei

(şi asta e tot ce-am primit mai bun de-acasă,)

numai pentru asta şi-ar merita o pereche de palme

mitocanul meu, musafir -istoric-pe-nepusă-masă

abia-l mai suport,

tensiune irespirabilă,

a stins până şi focul din vatră.

De aceea, apaşa mea dragă,

ca o vară de sânge ce-mi eşti

primeşte-i la tine, te rog,

pe subversivii ăştia ai vieţii

şi la picioarele tale,

aliniază-i acolo pe toţi...pân' la unu,

indiferent de limbă, indiferent de culoare,

indiferent de sex,

de orientare politică

ori de naţionalitate, clasă sau religie.

.....

Acum, povesteşte-ne Nadejda, povesteşte-mi nopţile tale,

cum iubeai în acel mai teribil,

şi cât de dragi îţi erau "*notele*" lui din exil memorate

cum strigau în tine cuvintele ca-ntr-un pântec de mamă

cum plângeai după trupul tatălui plecat ''fără adresă''.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne, dragă Nadejda,

povesteşte-ne zilele tale,

cum creştea tăcerea în jurul tău din apă, aer şi foc

şi din toate lucrurile ce te-nconjurau

şi din oameni,

se ridica ca un baobab până la cer,

şi cum numai sus, sus de tot,

printre ramurile sale,

cânta şi supravieţuia un popor de lăcuste metalice,

cu traiul şi cântecul unor pânze de joagăr.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne, dragă Nadejda,

apaşa mea scumpă,

cum sta iubirea ta suspendată,

la zeci de kilometri distanţă,

şi se-neca acolo aşteptând printre fumurile Liubiankăi

în aerul de poezie şi proză arsă

al acelor ani de epurare

doar cu speranţa unor veşti firave

ce niciodată n-au mai sosit.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne Nadejda,

povesteşte-ne ecou al inimii vii

cât de greu îţi era

să-trăieşti-douăzeci-şi-patru-de-ore-*întreagă-la minte*,

şi poate aşa ne vom răcori

şi vom scăpa pământul de sub puterea duhurilor sale roşii.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne Speranţă!

şi toată "sfiala" lumii ceruită-n morminte de ceaţă

să se spulbere odată pentru totdeauna

şi dintr-un veac fără cripte

izbăvitor să răzbată,

până la inima şi cugetul oamenilor,

glasul celor neştiuţi, plecaţi dintre noi

cu un glonte în ceafă sau frunte.

Povesteşte-ne Speranţă!

poem la ...patru ani, două ore, treizeci de minute și dracu știe câte secunde

motto: ***"din ce în ce mai mult am convingerea***

că poezia nu e de fapt POEZIA"

(zicere personală)

dacă aș scrie un poem o dată la patru ani

aș fi poet

și aș rămâne tânăr

un om tânăr și nemăsurat

nemărginit în frumusețea lui

ca un cal sălbatic alergând

cu sângele-n vene fremătând de energie

peste o câmpie mereu deschisă

fără copite

fără șa

călărit veșnic de o amazoană tânără

fără cap şi fără veşminte

(aşa cum visam noi într-o noapte, prietene drag din Dublin)

dar eu sunt un om simplu

un zilier scriindu-şi zilnic bucata amară de pâine

pe fire de iarbă cosite prea devreme

... altfel cum să mă pot hrăni

dacă nu din toate aceste încercări ... nereuşite?!

şi de aceea îmbătrânesc!

şi de aceea îmbătrânesc şi iar îmbătrânesc

îmbătrânesc ca un cal de povară

zilnic tropăind

de la stânga la dreapta

şi de la dreapta la stânga

într-un ţarc de idioţi

în şa cu muierea asta bătrână,

simandicoasă

plină de zulufi falşi şi giuvaiericale

toată numai figuri de mare artistă

purtând pe cap

nemeritat

coroană regală.

Azi...ne masoara moartea iar

în memoria omului,

scriitorului și pictorului desăvârșit Nick Sava

Azi

...

ne măsoară moartea iar

cu limba ei de năpârcă vie

ne măsoară pe ceafa

ne măsoară pe buze

vomităm şi-ntoarcem ochii

ea însa ca timpul îşi vede de lucru

ia moarte tot şi du cu tine

ia moarte tot şi-ngroapă

sub sânul tău de mamă sterilă

strălucitoare, dinamică,

victorioasă mereu

tu, pacoste a vieţii

ia moarte tot

ce eu cretin

nebun idiot,

urându-mă

am iubit

şi mă-ncăpăţânez să văd

frumos

pierzând mereu

MEREU

CHIAR ŞI FĂRĂ SĂ CUNOSC

ia moarte tot şi-ngroapă!

jigodia ta de năpârcă

singură vie

în deşertul omenesc

ia tot!

Jurnalul unei uciderи repetate

- prin ţara soarelui ce arde şi a poporului ce minte (II)

la moartea lui Nick Sava

*

motto:*" într-o țară postcomunistă*

până și moartea are carnet de partid"

(zicere personală)

i-am spus duhului meu:

" vino și fotografiază-mi azi

ziua de mâine!"

îl rugam

"Duhule, purtător de mir și slavă"

asta şi fac răspundea el conştiincios

continuând să fotografieze

aceleaşi clădiri,

aceleaşi străzi,

monumente, cripte comuniste

şi orice statuie întâlnea

prin aerul dens al oraşului

"Nu astea,

NU ASTEA!"

îi repetam eu

"fotografiază-mi azi

doar ziua de mâine, Duhule

ca să n-o pot uita!"

îl rugam,

"Duhule, purtător de mir și slavă"

în vreme ce Moartea spăla

cu limbă ei aspră

suprafaţa tuturor lucrurilor

din jurul nostru

întărindu-le cu bala sa.

*

motto: ***" dacă sunt proşti, mulţi şi săraci la inimă***

numai dracu' îşi mai face de lucru cu ei"

(zicere personală)

Mi-a fost dat să străbat deşertul
Egiptului nu antic şi nici geografic
ci pe cel expus privirilor mele uimite
răsărit dintr-o margine de ţară iubită:
Iaşiul e o mare de nisip
cu o mie de biserici scufundate
ca o mie de piramide
din care vii şi morţii
au dispărut demult
şi în piaţa căruia
oamenii locului
pentru o supă de linte
şi un pumn
cu monezi grele de piatră
îşi reneagă religia
cu fiecare răstignire a lui Osiris
apartenenţa şi visele.

Priveam totul

prin sticla groasă

a unei băuturi scumpe

ca să nu mă ardă şi pe mine

soarele orbitor al nesimţirii şi uitării

şi scriam cum scriu şi-acum

morţii îmi alergau speriaţi prin preajmă

singuri

unul încoace, altul încolo

toţi îngrijoraţi de propria viaţă

şi-n capela ordinului lor

pe o targă metalică

cu barba-n piept

adormea

frumos şi gânditor un profet

ca un duh lămurit întrutotul de viaţă.

....

Am văzut munţii petrecându-l spre groapă

printre crucile cimitirului

"Petru şi Pavel"

lunecând tăcuţi şi pioşi

ca ploia de vară dimineaţa

pe streaşina unei case liniştite de ţară

şi doar ecoul gândului lor de nespus

când şi când

tulbura

oglinda marilor dune.

Nimeni nu mai privea cu mine

şi-mi era RUŞINE

într-atât de ruşine

încât i-aş fi mâncat fără remuşcare

pe cei ce au stat acasă

cu burţile pline

...şi-mi era RUŞINE

văzând Omul

DE VIU

cum singur se-ngropă

după ce îi slujise pe toţi

mai puţin pe sine

ucis acum

încă şi încă o dată

cum îşi trăgea peste trup

de pe margini

ca un rege scit

niciodată răpus

cu mâna duhului său

extrem de puternic

din pâinea amară a pământului

firimitură cu firimitură.

*

motto: **"Lumea a început să pută"**

(Gellu Naum, Drumeţul incendiar)

Azi m-am întâlnit din nou cu singurătatea

cu singurătatea mea şi numai a mea

tropăind nerăbdătoare

ca-ntr-o continuă fiestă

cor în preajma cenuşii

am fost în ţara unde

nimeni nu întâlneşte pe nimeni

în ţara în care pentru prima dată

a răsărit apusul

cu susul-n jos

de dimineaţă

Îl privesc cu indignare

ridicându-se sub o singură lozincă

prin mulţimea picioarelor negre

prin turma bovinelor sale:

PRIN FURT, CRIMĂ ŞI PUŞCĂRIE

FERICIŢI PETRECEM ACASĂ!

....

Azi m-am întâlnit cu *Nelumea lui Nimeni*

cu toată mulţimea picioarelor ei negre şi deocheate

aflată în plină extensie şi împerechere,

călcând voios peste cadavre:

''ne iubim prea mult AZI ca să renunţăm Mâine!"

....

...şi ca un idiot

eu încă le mai aştept mângâierea

tulburat din ce în ce mai mult

la minte, inimă şi-n literatură

venind şi revenind în ţara

mărturisitorilor de *tranzit*

în ţara în care

în anii de liceu un prieten

se visa ecologist locuind într-o varză

(ce şanse ar fi avut azi însă fericit a scăpat)

numai eu mă mai încăpăţânez

de fiecare dată

sperând în minuni ce nu se-ntâmplă

ca şi cum *hocus-pocus*

peste noapte

împotriva a tot ce legitimează

o turmă turbată

și-ar putea schimba picioarele negre în picioare de lapte

și le-ar crește în loc de genunchi sâni curați de mamă

și povești de iubire pe glezne

pasul le-ar deveni ușor

ca de pasăre

și n-ar mai fi atât de greu,

cum îl simt azi

călcându-mi

pe inima-mi goală.

Blestemați fie toți iubitorii puterii și siluitorii vieții!

dreptul la viaţă *

Pe Nimeni dacă l-ai fi întrebat şi EL ţi-ar fi răspuns la fel:

nimeni nu ştia de unde venise

şi nici numele ei întreg

cu atât mai puţin cum de alesese oraşul cu salcâmi

şi nici cum de-şi găsise gazdă aşa de repede

în cartierul ridicat pe locul unui fost teren de curse de cai

doar noi băieţii ne-am trezit peste noapte cu ea-n cap

şi aşa au urmat bătăile şi toate povestirile

transformate apoi în legende

cum a fost văzută odată bând în parc cot la cot cu soldaţii

cum a petrecut o noapte cu un dezertor pe faleză şi încă una

luând bătaie în arestul miliţiei pentru el

cum la Piticaş a spart arcada unui ţigan

şi de 1 Mai a dispărut cu un lipovean pentru o săptămâna

într-un sat din apropiere de Ciucurova

nici majoratul nu-l mai putea face vreunul dintre noi fără s-o invite

şi sunt convins că mai sunt încă bărbaţi în viaţă care-şi amintesc lucrurile astea

cum râzând de noi dimineaţa lansa de la geamul dormitorului ei baloane ciudate

cum numai la ea fumam toţi BT şi Apollonia

şi probam pe rând în camera de la etajul unu blugi de import cu etichetă groasă de piele

nu era unul să nu se laude într-un fel sau altu' cu ea
şi fiecare puteam spune orice, oricât, lumea credea
apoi nu ştiu care idiot dintre noi a scornit o tâmpenie prea mare,

una chiar mare de tot

-că ar fi plecat într-unul din oraşele importante ale ţării -

şi s-ar fi măritat acolo cu un artist
că ar avea copii
şi că lucra acum la un centru olandez de ajutorare a copiilor vagabonzi
astea chiar că prostii! cert e că a dispărut din oraş
şi după 25 de ani ca-n Dumas
s-a auzit că a pierdut un sân
şi după alţi zece ani
s-a îngropat în mormânt

în rest a rămas

*orice asemănare cu oricare din faptele trăite de oricine sunt pură întâmplare!

Sleep my child- Icar

de Ziua Internaţională a Păsărilor

Azi e ziua neamului meu de zburătoare,

sub cerul lor toţi fraţii mei s-au împlinit

şi-au cunoscut lumina,

doar eu sunt singurul căzut

zdrobit întins pe masa foamei

Icar cu trupu' împrăştiat de carne

tăcut în gura milei şi a vieţii

arzând din seul aripilor slabe

plăpând, murind

ca blânda lumânare.

m#ntuire

catedralei m#ntuirii neamului şi ziditorului ei

Despre tine şi catedralei m#ntuirii neamului

un singur gând:

CASĂ PUSTIE

să te zideşti cu fiecare cărămidă până la necredinţă

şi-n umbra făţarnicelor ziduri

păstor hulit de turma mioarelor flâmânde de iubire

să zaci neîngropat *preafericitule-fără-lumânare*

fără de-mpărtăşanie

laolaltă cu oastea ta de slugi netrebnice

pupătoare de cur şi bani

spre înţelepţirea generaţiilor ce vor veni

în timp ce noi copiii săraciţi

ai unui neam de cameleoni

ne vom juca de mână cu Isus

de partea cealaltă a pietrei.

javră la două capete (Ghertrundala)

lui Lumi

Să ne înțelegem bine!

când vorbesc despre lucruri mă gândesc numai și numai la oameni,

iar când vorbesc despre oameni mă gândesc în mod sigur numai la zei.

BISEXUAL

aprins de focul viu

ce-nsămânţează lumea,

strigoi din neamu' celor făr' de mumă,

un ''*fătătoi*''- cum ţipă-n cor prostimea-

şi mirosind a votcă veche

SUNT SINGURUL POET CÂNTÂND SEDUS DE CIUMĂ

când mă stârneşti,

mîrşav, îţi nasc direct în gură!

FOTOMODEL

arzând sub zeci de feţe,

călătorind ca duhul alb lipsit de sânge

împodobit în salvie şi pudră

petrec prin spaţiul capilar desprins de rime,

smerit mereu într-o ureche.

LIZZARD ascuns sub fusta toamnei,

acum timid,

acum vânjos nevoie mare,

ca un limax bălos

când mă câştigi îţi stau în poală

când mă desmierzi,

din ce nu am...tot ţi-aş mai da pomană.

VIERME fragil,

nesăţios şi crud din Paradis muşcând

eu mi-am făcut culcuş de spume

şi de mă-ntrebi îţi voi răspunde:

SUNT MIC DAR VREAU

(umflat nespus)

CA UN BALON SĂ MOR POCNIND .... PE CULME!

Trăgând din pipă opiu gheara-i grea,

la trup croit fiind doar din fumuri albe,

în inimă m-am măsurat numai cu ea

şi cu a cerului ursită.

Of! înfumurare belicoasă curmă-ţi glasu'!

cu detaşare de poet îţi spun:

n-am inventat numai *noi doi* minciuna

sar ruşii că-nţeleg şi dau bineţe

să curgă votca,

ne împresoară ziua

HERMAFRODIT din stirpe fină

în zori născut din flori

prin flori mă plimb ca roua.

Panama papers -LAW FOR THE RICH

Inima ei o părăsise plecând de nebună

nimeni nu ştia pe unde îşi dezrădăcina acum nervii

numai trupul îi creştea

într-o zi cât în două decenii

aproape unidimensional

în grafice, notiţe şi schiţe

avea o tumoare cancerigenă

de 2,6 TB

şi renunţase la viaţa de apoi.

.

Înghiţea zilnic ca un bolnav bulimic doar cifre

orice nu se putea apăra

aşa păţise şi satul meu şi casa ta

câteva maternităţi şi viitorul unor generaţii

ba chiar şi unele popoare învecinate de mare

Stam toţi înăuntrul ei asfixiaţi ca-ntr-o balenă

şi nu scoteam un cuvânt

aşteptam doar să moară:

ea

dar şi satul meu şi casa ta

şi cele câteva maternităţi

împreună cu viitorul unor generaţii

şi popoare învecinate de mare

...

iar eu sincer n-aş fi vrut să se-ntâmple aşa

cu tot respectul companiei-n care mă aflam

să mor înghiţit de balenă

şi cred că aveam o cifră mică *

de care-mi păsa.

** 0,01 grame- greutatea fizică presupusă a sufletului*

Pruncul

Mariei

Doamne, Isuse! mântuiește-ne pe noi de mizeria memoriei noastre!

(zicere personală)

Nu ne-am întâlnit niciodată

când eram copil El stătea răstignit

fără să spună un cuvânt

de candela bunicii.

din palmele şi tălpile Sale şiroia zilnic sânge

-tuturor ne era frică de hemoragia Sa -

mama îi tămâia rănile doar în fiecare duminică

-nu ştiu dacă asta Lui îi plăcea, dacă îi facea bine sau nu-

după care toţi ne apucam să mâncăm cu nespusă veselie

de parcă El s-ar fi dat jos de pe cruce şi s-ar fi aşezat lângă noi

muşcând din friptura lu' bunicu'

-dar asta nu!-

bucătăria casei din Chercea încă-i mai poartă pe zid

semnul cotelor Sale de sânge

şi tot orarul meselor noastre....

Unii ani au fost mai buni, în alţii am flămânzit oleacă

iar în alţii ele au înregistrat o uşoară scădere.

.../.

Acum, însă, naiv aflat în pragul maturităţii,

ca o gară străpunsă de vânt

străbătând un timp risipit

primesc veşti

despre EL

din ce în ce mai des

toate vestind un copil.

Vezi bine!, armoniei lumii

eu i-am lipsit în ultimii patruzeci de ani de viaţă

şi noi doi nu ne-am putut întâlni niciodată într-un acelaşi timp alăptat de mamă!

NO MERCY

cântec de înmormântare a anului

...şi eu stam aşa

gândindu-mă ce să fac cu el,

încă se mai gudura pe lângă mine.

cu două sau patru ore înainte

beam încet şi consecvent din pahare

-cu program vreau să zic-

continua să-mi lingă tălpile şi mâinile

şi mă privea cu ochi de zahăr

băiat de lapte,

eu, îngreţoşat pe mai mult de jumătate,

îmi aminteam de cele 12 luni de muncă silnică

şi de o sumă de tristeţi,

başca

de câteva prietenii schilodite

Pur şi simplu îl asteptam să moară!

să-i treaca timpul şi să dea ochii peste cap

să facă "*guiţ*" şi să crape

cum s-a întâmplat şi cu alţii

să-l fac şomoiog

şi să-l calc apoi în picioare, la pământ, ca un rege viu

cu dispreţ să-i împing cadavrul

într-un colţ al camerei mele

lângă celelalte hârtii aflate acolo,

mototolite,

zgâriate,

fiecare cu frânturi de poeme nereuşite,

...cu vise neîmplinite.

AMIN!

Lumina lumii (Omilie)

sau învățătură de iubire către fiul meu Francisc

*motto:**"Iată Eu stau la ușă și bat.***

Dacă cineva aude glasul Meu

și deschide ușa,

voi intra la el,

voi cina cu el,

și el cu Mine."

(Apocalipsa lui Ioan 3:20)

13 noiembrie 2015, Paris

umanitatea sângerează ... azi, a câta oară?
de mâine vom păşi ţinându-ne de mână,
mergând ca oamenii tăcuţi,
vii prin lucarna unui muribund.

eu, tatăl tău, trecut de patruzeci de ani
tu, vlăstarul meu, de douăzeci de ani,
egali de-acum
Să nu ne temem!
Timpul niciodată n-a risipit nimic
din tot ce-a adăstat pe pământ!

să luăm aminte deci, la glasul celei ce dintâi se luptă,
celei ce dintâi vorbeşte răului în faţă,
'nainte ca noi doi, tată şi fiu,

să putem culege sau pierde:
'' nu fi frumos şi nici iute
nici amar, dar nici leneş
nici urât şi nici zăbavnic
nici vesel peste măsură, dar nici harnic fără rost
şi fă din orice lucru al tău unul plăcut inimii: **ÎNVAŢĂ**!
Nici temător să nu fii şi nici mândru,
nici trădător, dar nici făţarnic,
nici curajos fără rost, nici umil ca sclavii
iar când te întovărăşeşti la bine
ţine credinţa fiecăruia în inimă şi minte
cu bună cumpănire.

Nu iubi mult dar nici puţin,
nu fi cu pizmă, dar nici nu-ţi lăsa memoria să uite de ea însăşi
nu fi excesiv de darnic dar nici nu muri în calicie,
ca să poţi împărţi ce ai cu fraţii tăi pînă-n ultima ta zi
iar mai presus de toate **SĂ NU URĂŞTI**, copile.

Fii drept cu inima şi nu tăia cu mintea în carne vie de om
Fii bun şi milostiv indiferent de vârstă
şi în egală măsură
către toate cele cuvântătoare şi necuvântătoare
iar de minciună să te fereşti.

De Domnul tău să nu te temi,
iar când iubirea de cel ce-ţi este străin va cânta în inima ta
tu s-o asculţi
şi să ai mereu către cei mai puţin norocoşi, umiliţi sau bătrîni
o vorbă sau o faptă bună, indiferent cum şi cui se închină aceştia.

Nu fi sfătos cu neştiutorii, dar nici cu tinerii
şi în toţi să răsădeşti la fel atât iubirea de om cât şi de viaţă
fără să-ţi fie frică că-i înşeli.
Numai gândul morţii să-l păstrezi pentru tine
-puternic lipit de suflet-
ca alături fiind de el niciodată să nu pui atâta preţ pe viaţa ta
încât trădând să dai la schimb tot ce ai iubit.

Nu asculta şi nu te pierde în mreaja vremii, fiule,
pentru că şi tu, asemeni oricăruia dintre noi,
trăieşti doar în ordinea asemănată numelui tău ,
care e aceeaşi şi niciodată schimbată
de la facerea lumii pînă-n vecii vecilor ...atâţi câţi 'or veni.

Şi acum, înainte de orice
ţine la mare preţ **PRIETENIA**
şi să nu-ţi fie frică de timp, aşa cum nu trebuie să te înfricoşezi de apă
Da, te poţi îneca, dar niciodată nu te vei putea condamna singur decât greşind în faţa **LUMINII**!''
*
Tatăl tău aşa te vrea, LIBER şi în dreaptă cumpănire mereu!

IARNĂ (blues)

motto: "but thanks for the lesson....

Merry Christmas you all! "

(Bensonhurst Blues)

azi simt cum îmbătrânesc dintr-odată

"mi-am îndeplinit toate profeţiile politice" *

doar o vânătoare veche-mi mai tulbură somnul

dănţuindu-mi prin vene

dragoni petrec curtând cosânzene

sun cornu' ca pentru ultima oară

obosiţi de alarme gonacii mi-i chem înapoi:

revino acasă Cumplită Iubire,

şi tu, Nepreţuită, Fugară, Prietenie,

renunţă Îndârjită Speranţă,

azi vânătoarea voastră se termină cu mine

îngheţaţi, aşadar, lângă trupul acesta

...de zăpadă murdară

Merry Christmas you all!

**George Bacovia, poemul '' Cogito''*

Paradisului meu... fără regret, fără ruşine!

Mariei

*motto:„**Trăim timpuri când trebuie să fiu recunoscător altei (**oricărei ***) fiinţe umane fiindcă nu-şi exercită opţiunea de a (**mă***) omorî.”*

(Yehuda Nir)

când nu voi mai suporta actele tovarăşilor mei de drum,

şi orice semn al lor va vorbi inimii mele

numai şi numai despre moarte

despremoartealorcadespremoarteaaltora

despremoarteaaltoracadespremoarteanimănui

fără să le pese câtuşi de puţin de bogăţia vieţii

călcându-se unii pe alţii în picioare

minţind, furând, înşelând,

lovind, scuipând, trădând,

urând, violând, ucigând

ignorând,

ca un Ulise atunci

-coborându-şi pânzele corabiei sale în toiul unei furtuni -

voi prinde cerul de-o margine a lui

şi cu braţe straşnice mi-l voi aduce mai aproape, viu,

învelindu-mi trupul în mantia lui

ca să mor.

altfel cum?!

când în apa curată a nopţilor nicio rugăciune simplă de om nu-şi mai spală demult chipul

şi limbile făţărniciei străbat aerul tuturor zilelor ca o sirenă nebună cu o mie de glasuri

altfel cum să poţi naviga corect cu poezia lumii

când un neam de şobolani îşi duce veacu' pe coverta ei de vise

şi la ce bun

să tot asculţi îngrijorarea lumii

şi la ce bun

să tot străbaţi atâtea ape

gândind la fraţii tăi din viitor

cu inima străpunsă

într-un final, ajungând la ei

Paradisului tău să-i oferi în dar

toată această menajerie de fiare turbate.

mai bine

uitarea fără vise,

mai bine

tăcând să-mi ascult dumnezeii

respirând vii lângă somnul meu,

fără ruşine!

**cuvintele adăugate citatului aparţin autorului*

‘’Am ales să strig.

Tăcerea reprezintă o crimă împotriva umanităţii!’’

Nadejda Mandelştam

emanuel pope

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie
2016